

gørelse, saasnart det kunde lykkes ham at blive ene med hende.

Dagen før Nytaarsaften fik han endelig en Lejlighed til at forny sit Besøg i Præstegaarden. Han havde hørt, at der et Par Gange havde været Bud derfra med Forespørgsel om Hofjægermesterens Befindende; og da der nu om Morgenens havde vist sig Tegn, der tydede paa en gunstig Vending i Sygdommen, spurgte han ved Frokostbordet, om han ikke skulde tage til Bøstrup og bringe Præstefamiljen den glædelige Efterretning.

Hofjægermesterinden brød ud i en lille Latter.

»Det har De virkelig været længe om at hitte paa,« sagde hun med den lidt frivole Biklang i Stemmen, som han et Par Gange før havde studset over.

Straks efter Frokosten tog han afsted. Han vidste, at man i Præstegaarden spiste Klokken tre, og han havde regnet ud, at han i Tiden mellem Et og To bedst kunde gøre sig Haab om at træffe Inger alene i Dagligstuen. Moderen var da rimeligvis beskæftiget i Køkkenet, Faderen i sit Studerekammer; i hvert Fald havde Inger paa den Tid sin Musiktime, den hun, som Hofjægermesterinden engang havde sagt, med sin strenge Pligtfølelse nøje passede Dag efter Dag Aaret rundt med Undtagelse af Helligdagene.

For at kunne komme saa ubemærket som muligt havde han afslaaet Tilbudet om en Vogn.